

Sygn. akt III AUa 1105/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Kuczyński

Sędziowie: SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko

SSA Maria Pietkun (spr.)

Protokolant: Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku L. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o emeryturę

na skutek apelacji L. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 czerwca 2018 r. sygn. akt VII U 245/17

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie L. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 1 marca 2017 r., odmawiającej przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury nauczycielskiej.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

W dniu 5 kwietnia 2016 r. L. J., urodzona (...), złożyła wniosek o emeryturę.

Decyzją z 20 marca 2017 r. ZUS odmówił prawa do emerytury nauczycielskiej w uzasadnieniu podając, że wnioskodawczyni nie wykazała 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych (uznano 27 lat, 10 miesięcy i 25 dni okresów ubezpieczenia), a na wymagane 20 lat pracy w szczególnych warunkach przyjęto 16 lat, 10 miesięcy i 25 dni takiej pracy.

Nie uznano do okresów ubezpieczenia wnioskodawczyni:

- okresów zaliczanych do okresów ubezpieczenia społecznego duchownych od 24 lipca 1977 r. do 30 kwietnia 1980 r., od 31 sierpnia 1981 r. do 31 października 1981 r., od 1 września 1982 r. do 31 grudnia 1982 r., od 1 września

1986 r. do 31 października 1986 r., ponieważ po 30 czerwca 1989 r. istnieją okresy, za które nie zostały opłacone za wnioskodawczynią składki na ubezpieczenie społeczne osób duchownych,

- okresu od 1 września 1989 r. do 30 września 1989 r. i od 1 września 1993 r. do 12 września 1993 r., ponieważ wnioskodawczyni nie została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego osób duchownych,
- okresu pracy w K. od 1 września 2003 r. do 15 marca 2013 r., ponieważ pokrywa się z okresem urlopu dla podratowania zdrowia i okresem podlegania ubezpieczeniu społecznemu duchownych.

Do pracy w szczególnym charakterze zaliczono okresy zatrudnienia:

- od 1 maja 1980 r. do 30 sierpnia 1981 r.,
- od 1 listopada 1981 r. do 31 sierpnia 1982 r.,
- od 1 września 1983 r. do 31 sierpnia 1986 r.,
- od 1 października 1988 r. do 31 sierpnia 1989 r.,
- od 13 września 1993 r. do 31 sierpnia 2004 r., z wyłączeniem okresów pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy i okresu urlopu dla poratowania zdrowia (od 1 września 2003 r. do 31 lipca 2004 r.).

Wnioskodawczyni była skierowana do pracy duszpasterskiej na S. przez władze zakonne. O skierowaniu wnioskodawczyni do Parafii p.w. (...) w K. zawiadomiła Proboszcza Parafii Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr (...) w L. – B. K.. Misję kanoniczną na przeprowadzanie katechizacji w Parafii (...) w K. w latach 2012 – 2013 zgodnie z kanonem 805 Kodeksu Prawa Kanonicznego powierzył wnioskodawczyni Biskup C. K. Ordynariusz Scentralizowanej Organizacji (...) św. J. w I..

Katechezy prowadzone przez wnioskodawczynią odbywały się w zależności od warunków albo w szkołach albo w domach. Zajęcia odbywały się w różnych miejscowościach, często położonych w znacznych odległościach od K., trwały 2 – 4 godziny dziennie. W najdalej położonych od K. miejscowościach katecheza odbywała się raz w miesiącu. Dużo czasu należało przeznaczyć na dojazd do poszczególnych miejscowości. Zajęcia były dla Polaków, Niemców, Litwinów. Wnioskodawczyni prowadziła katechezy w okresie od 1 września 2003 r. do kwietnia 2013 r. W polskiej szkole wnioskodawczyni była zatrudniona do końca lipca 2014 r.

Za okres pracy na S. wnioskodawczyni przedstawiła świadectwo pracy wystawione przez parafię, z którego wynikało, że pracowała jako katechetka w okresie od 1 września 2003 r. do 15 marca 2013 r.

L. J. ukończyła Papieski Fakultet Teologiczny we W. w dniu 20 marca 1999 r.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu ZUS prawidłowo, na podstawie art. 88 ustawy z 26 stycznia 1998r. Karta Nauczyciela Dz. U. z 2016 r., poz. 1379 ze zm.), art. 6 ust. 1 pkt 3 lit.a, art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 24 września 2009 r. w sprawie warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących – wcześniej m.in. na podstawie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r. w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym w tym celu do pracy za granicą (Dz.U. z 2002r., Nr 44, poz. 409 ze zm.) odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury nauczycielskiej.

Postępowanie przed organem rentowym wykazało, że wnioskodawczyni na datę wydania zaskarżonej decyzji z 1 marca 2017 r. ma łączy staż ubezpieczeniowy wynoszący 34 lata, 10 miesięcy i 25 dni. Sąd pierwszej instancji wskazał, że

wnioskodawczynie, ubiegając się o prawo do emerytury nauczycielskiej na podstawie przepisów ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta nauczyciela musiałaby spełnić wszystkie warunki dla uzyskania takiego świadczenia do 31 grudnia 2008 r. (art. 88 ust. 2 a Karty nauczyciela), tzn. musiałaby wykazać 30-letni okres ubezpieczenia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze. L. J. nie wykazała zdaniem Sądu przede wszystkim 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze. W tym miejscu Sąd powołał się na przepis art. 88 ust. 1b Karty nauczyciela i podał, że wnioskodawczynie w okresie od 1 września 2003 r. do 15 marca 2013 r. przebywała w K.. Została tam skierowana do pracy do pracy duszpasterskiej przez władze zakonne, tj. przez Przełożoną Generalną Zgromadzenia Sióstr (...) w L., która zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154 ze zm.) była organem Zgromadzenia upoważnionym do jego reprezentowania. Dalej Sąd pierwszej instancji przytoczył § 1 i § 4 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 24 września 2009 r. w sprawie warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących (Dz. U. z dnia 5 października 2009 r.) wydanego na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 3a ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), obowiązującego w okresie od 20 października 2009 r. i wskazał, że w okresie kiedy wnioskodawczynie wyjeżdżała do K. obowiązywały przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r. w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim, skierowanym do pracy za granicą (Dz.U. Nr 44, poz. 409 ze zm.), które również przewidywały konieczność kieruje nauczycieli do pracy za granicą przez właściwego ministra lub upoważnioną przez ministra jednostkę organizacyjną. Sąd zauważył, że wnioskodawczynie nie miała skierowania do pracy za granicą od właściwego organu administracji państwowej. Stąd, zdaniem tego Sądu, nawet, jeżeli wykonywała prace katechetyczną na S., nie może ona zostać zaliczona do okresu 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze o którym mowa w art. 88 ust. 1b Karty nauczyciela. Takiej ocenie, według Sądu Okręgowego, nie sprzeciwiają się przepisy Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską, podpisanego w Warszawie w dniu 28 lipca 1993 r. (Dz.U. 1998, Nr. 51, poz. 318), na który powoływała się wnioskodawczynie w odwołaniu. Kościelne osoby prawne mogą prowadzić działalność służącą celom m.in. oświatowo – wychowawczym (artykuł 22), ale przy uwzględnieniu obowiązujących w tym zakresie przepisów oświatowych. Jeżeli wnioskodawczynie ubiega się o emeryturę nauczycielską, musi spełnić warunki do uzyskania takiego świadczenia wynikające z przepisu art. 88 Karty nauczyciela.

Sąd zaznaczył, że za okres pracy na S. wnioskodawczynie przedstawiła świadectwo pracy wystawione przez parafię, z którego wynikało, że pracowała jako katechetka w okresie od 1 września 2003 r. do 15 marca 2013 r. Świadectwo to z uwagi na brak skierowania wnioskodawczynie do pracy za granicą przez właściwy organ administracji państwowej nie może być dowodem na wykonywanie pracy o szczególnym charakterze, w wymaganym wymiarze czasu pracy we wskazanym okresie. Na marginesie Sąd wskazał, że do 31 lipca 2004 r. wnioskodawczynie była pracownikiem polskiej szkoły, zatem do tego czasu nie mogła świadczyć pracy za granicą, zwłaszcza, że formalnie przebywała na urlopie dla podratowania zdrowia.

Zdaniem tego Sądu wnioskodawczynie nie wykazała również w sposób nie budzący wątpliwości czy parafialna działalność katechetyczna była prowadzona w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego wymiaru zajęć, a tylko taka może zostać uznana za pracę nauczycielską (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1997r., II UKN 201/97). Prowadzenie zajęć na S. wiązało się oczywiście z koniecznością dojazdów z miejscowości do miejscowości, często zapewne w trudnych warunkach. Nie wiadomo jednak dokładnie, ile godzin zajęć miała wnioskodawczynie w ciągu każdego tygodnia i miesiąca. Sąd stwierdził, że brak jest na tę okoliczność obiektywnie weryfikowalnych dowodów. Z tego względu Sąd uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Na koniec Sąd podsumował, że z uwagi na okoliczność, że wnioskodawczynie nie spełniła jednego z koniecznych warunków dla uzyskania emerytury nauczycielskiej na podstawie art. 88 ust. 2 a Karty nauczyciela, tj. nie wykazała co najmniej 20 lat pracy o szczególnym charakterze, bezprzedmiotowe stało się badanie spornych okresów ubezpieczenia, ponieważ nawet gdyby został ustalony okres ubezpieczenia w wymiarze ponad 30 lat do 31 grudnia

2008 r., to L. J. i tak nie uzyskałaby prawa do świadczenia. Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, że w zakresie okresów od 24 lipca 1977 r. do 30 kwietnia 1980 r., od 31 sierpnia 1981 r. do 31 października 1981 r., od 1 września 1982 r. do 31 grudnia 1982 r., od 1 września 1986 r. do 31 października 1986 r. należałoby mieć na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2015 r. III UK 100/14, powołany również przez wnioskodawczynię, w szczególności tezę 1, z której wynika, że okresy pozostawiania duchownym przed dniem 1 lipca 1989 r. są okresami składkowymi, jeżeli ubezpieczony po tej dacie opłacał składki na ubezpieczenie duchownych, choćby za niektóre okresy ich nie opłacił w całości (art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Wyłączeniu z okresów uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości podlegają tylko okresy, za które składka nie została opłacona. Wnioskodawczyni w toku postępowania nie kwestionowała, że były krótkie okresy, za które składka nie została opłacona.

Jednocześnie Sąd ten stwierdził, że wobec niewykazania 20 lat pracy w szczególnym charakterze, bez wpływu na prawo do świadczenia pozostają okoliczności wymaganego stażu ubezpieczeniowego, w tym również nierozpoznanego przez organ rentowy okresu nauki wnioskodawczyni w Dwuletnim Studium (...) dla świeckich nauczycieli religii od 1 października 1976 r. do 19 grudnia 1978 r.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie następujących przepisów:

- ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, w szczególności art. 88 przez niezaliczenie do pracy w szczególnym charakterze okresu pracy katechetycznej wnioskodawczyni w Parafii (...) w K.,
- ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności: art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a, art. 32 przez niezaliczenie okresu przebywania wnioskodawczyni na misji,
- rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 24 września 2009 r. w sprawie warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r. w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym w tym celu do pracy za granicą poprzez wadliwą interpretację przepisów ww. rozporządzeń, obligującą władze kościelne do stosowania rozporządzeń Ministra Edukacji Narodowej w sprawach kierowania do pracy katechetycznej za granicą osób duchownych,
- zapisów Konkordatu zawartego w dniu 28 lipca 1993 r. pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczypospolitą Polską (Dz.U. 1998 Nr 51, poz. 318), w szczególności art. 5, art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 poprzez kwestionowanie skutków prawnych w zakresie nabycia uprawnień emerytalnych wynikających bezpośrednio z przyznanych władzom kościelnym uprawnień do kierowania osób duchownych do pracy katechetycznej za granicę, pomimo zrównania praw kościoła w tym zakresie,
- zapisów ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej z 17 maja 1989 r., w szczególności art. 18, art. 19 poprzez kwestionowanie faktu, że nauczanie religii stanowi wewnętrzną kompetencję kościoła, a zatem decyzje w tym zakresie nie mogą być uzależnione od zgody właściwego ministra,
- art. 87 w zw. z art. 90 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niestosowanie wprost przepisów Konkordatu, stanowiącego źródło prawa,
- art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, polegające na błędnym przyjęciu, że do uznania pracy wnioskodawczyni w szczególnym charakterze, winny być stosowane przepisy przywołanych wyżej rozporządzeń MEN, a tym samym zakwestionowanie prawa wywiedzenia takiego uprawnienia bezpośrednio z zapisów Konkordatu, a nadto przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na błędnym przyjęciu braku wykazania przez wnioskodawczynię, że praca katechetyczna

prowadzona była co najmniej w połowie wymiaru obowiązującego wymiaru zajęć, co stoi w sprzeczności z treścią materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę tego wyroku przez uwzględnienie apelacji i obciążenie ZUS-u kosztami postępowania, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest wysokość okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawczyni oraz jej stażu pracy nauczycielskiej wymaganych do przyznania prawa do emerytury nauczycielskiej. Zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela (Dz.U.2018.962 t.j.), nauczyciele mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym, mogą - po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy - przejść na emeryturę. Natomiast według art. 2a cytowanej ustawy nauczyciele urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. zachowują prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, jeżeli:

- 1) spełnili warunki do uzyskania emerytury, określone w ust. 1, w ciągu dziesięciu lat od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem warunku rozwiązania stosunku pracy, oraz
- 2) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Z powyższego uregulowania prawnego wynika, że wszystkie warunki wskazane wyżej muszą być spełnione na dzień składania wniosku o emeryturę, a brak którejkolwiek z przesłanek skutkuje niemożnością nabycia prawa do świadczenia emerytalnego.

Organ rentowy ustalił, że do 31 grudnia 2008 r. łączny staż pracy wnioskodawczyni wynosi 27 lat, 10 miesięcy i 25 dni, w tym 15 lat, 10 miesięcy i 25 dni pracy nauczycielskiej. Sąd Okręgowy podzielił ocenę ZUS-u, że wnioskodawczyni nie spełniła ww. przesłanek stażowych wymaganych do przyznania jej spornego świadczenia.

Nie ma racji Sąd Okręgowy, że skoro po 30 czerwca 1989 r. istnieją okresy, za które nie zostały za wnioskodawczynię opłacone składki na ubezpieczenie społeczne osób duchownych, to nie można uwzględnić do okresów składkowych wnioskodawczyni okresów przed ww. datą, które zostały szczegółowo wymienione w zaskarżonej decyzji i wynoszą w przypadku wnioskodawczyni w sumie 3 lata, 5 miesięcy i 6 dni. W świetle bowiem orzecznictwa okresy pozostawania duchownym przed dniem 1 lipca 1989 r. są okresami składkowymi, jeżeli ubezpieczony po tej dacie opłacał składki na ubezpieczenie duchownych, choćby za niektóre okresy ich nie opłacił w całości (wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2015 r., III UK 100/14, Legalis nr 1242245). Sąd Najwyższy analizując przepis art. 6 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 21 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17.05.1989r. o ubezpieczeniu społecznym duchownych wskazał, że Okresy pozostawania duchownym przed dniem 1 lipca 1989 r. są okresami składkowymi, jeżeli ubezpieczony po tej dacie opłacał składki na ubezpieczenie duchownych, choćby za niektóre okresy ich nie opłacił w całości. W świetle powyższego chybione jest stanowisko organu rentowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że okresy pozostawania duchownym przed 1.07.1989 r. wymienione w decyzji nie mogą zostać uznane za składkowe, skoro po tej dacie istnieją okresy za które nie opłacono składek.

Zsumowanie natomiast tych niezaliczonych okresów z uznanym już przez organ łącznym okresem ubezpieczenia do 31 grudnia 2008 r. w wymiarze ponad 27 lat, dałoby wnioskodawczyni wymagane 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Powyższe nie zmienia jednak faktu, że prawidłowo Sąd pierwszej instancji ocenił niespełnienie przez wnioskodawczynię kolejnej przesłanki, a to wykazania co najmniej 20 lat pracy nauczycielskiej. Wszystkie zarzuty apelującej zmierzające do zakwestionowania trafności ustaleń oraz oceny dokonanej przez ten Sąd są chybione w świetle obowiązujących w tej mierze przepisów prawidłowo przywołanych przez Sąd Okręgowy.

Bezsporne jest, że L. J. w okresie od 1 września 2003 r. do 15 marca 2013 r. była zatrudniona w Parafii (...) w K. na S. jako katecheta. Wnioskodawczyni została skierowana do tej pracy przez przełożoną generalną Zgromadzenia Sióstr (...). Tymczasem w świetle przytoczonych przez Sąd Okręgowy przepisów art. 88 ust. 1b Karta Nauczyciela oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 24 września 2009 r. w sprawie warunków i sposobu wspomagania nauczania języka polskiego, historii, geografii, kultury polskiej i innych przedmiotów nauczanych w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących (Dz.U.2009.164) oraz poprzedzającego je rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 27 marca 2002 r. w sprawie zasad organizowania kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, wspomagania nauczania historii, geografii i języka polskiego wśród Polonii oraz zakresu świadczeń przysługujących nauczycielom polskim skierowanym w tym celu do pracy za granicą (Dz.U.2002.44.409), tylko okres odpowiedniego skierowania do pracy za granicą zalicza się do okresu pracy nauczycielskiej. Takim natomiast skierowaniem nie dysponowała wnioskodawczyni, bo w tych przepisach mowa była o umowie zawartej pomiędzy ministrem a właściwym organem kraju przyjmującego, a nie reprezentantach władz zakonnych. Wskazane przez apelującą przepisy Konkordatu oraz ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej nie zmieniają tej oceny, ponieważ czym innym jest działalność zakonna, duszpasterska, a czym innym jej skutki w sferze ubezpieczeń społecznych, które muszą być oceniane według obowiązującego w Polsce powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Nadto nie można tego spornego okresu, kiedy wnioskodawczyni przebywała na S. od 2003 r. do 2013 r., traktować jako okresu przebywania duchownych na misjach oraz okresu prowadzenia przez duchownych działalności duszpasterskiej wśród Polonii (art. 6 ust. 1 pkt 3b ustawy emerytalno – rentowej), bo przepis ten odnosi się tylko do okresów przypadających po dniu 14 listopada 1991 r., do dnia wejścia w życie ustawy (czyli do 1 stycznia 1999 r.).

Najważniejsze jest jednak to, czego zdaje się nie dostrzegać skarżąca, że w czasie, który wnioskodawczyni chce zaliczyć do pracy nauczycielskiej, tj. od 1 września 2004 r. aż do chwili obecnej podlega ona ubezpieczeniom społecznym duchownych, a nie z tytułu pracy nauczycielskiej – katechety.

Podsumowując wskazania wymaga, że co prawda Sąd Apelacyjny odmiennie niż Sąd Okręgowy ocenił spełnienie przez wnioskodawczynię warunku wykazania 30 lat stażu ubezpieczeniowego, tak kwestia ta nie ma wpływu na prawidłowość wydanego orzeczenia. Tylko bowiem łączne spełnienie wszystkich wymaganych przez prawo przesłanek umożliwia przyznanie emerytury nauczycielskiej, a wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej 20 lat stażu szczególnego, co uniemożliwia przyznanie jej spornego świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, orzekł o jej oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko SSA Robert Kuczyński SSA Maria Pietkun

R.S.